

COOL
BOO

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

COO
BOO

© Veronika Kašáková, 2015

Cover photography © Renata Prokopová, 2015

ISBN 978-80-7447-768-3

VERONIKA KAŠÁKOVÁ

ZPOVĚĎ

*Z děcáku až
na přehlídková mola*

COO
BOO

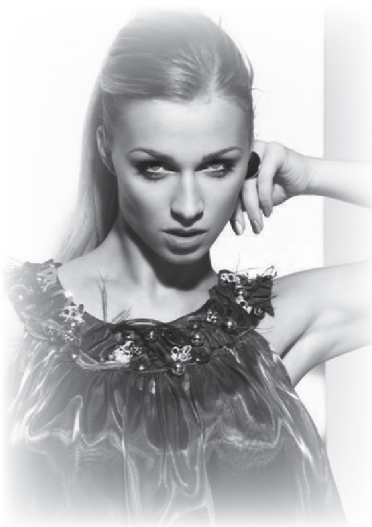
Slovo autorky

O tom, že jednou napíšu knihu, jsem věděla už jako malá holka, byla jsem přesvědčená o tom, že můj život je a bude zajímavý.

Věděla jsem, že budu jako dospělá žít kvalitní život a že mohu být velkou inspirací pro jiné děti nejen z dětských domovů. Chtěla bych touto knihou ukázat, že i když to ze začátku nevypadá dobře, tak se to dá změnit, když budeš chtít. Vždycky to dobře skončí, a pokud to dobře neskončilo, ještě není konec.

Tuto knihu věnuji všem dětem, které mají pocit, že je život proti nim.

Není tomu tak...

Veronika Kašáková

Jmenuji se Veronika Kašáková, jsem dívka, co má velké sny a plnou hlavu nápadů. Nikdy si neříkám, že nic nezvládnu, ale neměla jsem vždy tolik optimismu. Vždy jsem ale věděla, že mám na výběr...

Hleděli dva vězni z okna ven,
jeden viděl hvězdy, druhý bláto jen.

Já se rozhodla vidět hvězdy. Je na nás, jak se rozhodneme. Je totiž důležité vstát a začít nanovo a věřit! Věřit v sebe a vlastní sílu... dokázat i nemožné! A věřte mi, nic není nemožné.

Dlouho jsem přemýšlela, kdy začít psát. Chtěla jsem svou knihu uzavřít nějakým velkým úspěchem, aby to mělo jasný happy end, ale dnes už vím, že nemusím mít titul královny krásy či zvítězit na olympiádě nebo se vdát, aby tato kniha měla děj jako z pohádky. Plním si svůj sen jen tím, že vůbec tuto knihu píšu a že ty ji čteš. Děkuji ti.

Tato kniha bude lidská, o nalezení sama sebe, duševního klidu a rozvoje. O vyrovnání se s minulostí a o velkém odpuštění! O hledání cesty, jak jít s nadhledem pozitivně a sebejistě kupředu.

Myslím, že mohu navzdory všemu a zejména své minulosti říct, že jsem vyrovnaná slečna, která ví, co chce, ale vždy to tak nebylo. Vlastně velmi dlouho to tak nebylo.

Budeš číst můj příběh tak, jak ho vnímám já.

Víte, je to asi takhle. Jako dítě vnímáte věci různě; správně, špatně i nemožně. Má fantazie je veliká a já se vrátím do svých pocitů a myšlenek a budu popisovat to, co se odehrávalo ve mně. Ne v tobě, ale ve mně. Popíšu, jak bylo mně, nebudu psát o tom, jak jsi to se mnou myslel ty nebo kdokoliv jiný! Budu psát o sobě!

Možná napíšu to, co mi někdo vyprávěl. Jaká byla skutečnost a jak vše bylo doopravdy, nevím a ani možná vědět nechci. Zajímá mě dnešek a myslím si, že kdo žije v minulosti, nemůže být šťastný v přítomnosti.

A tak se se mnou pojď vrátit na úplný začátek.

Rodina?

Narodila jsem se 6. listopadu 1989 ve znamení štíra, v Praze v porodnici u Apolináře. Jsem druhé dítě své matky. Mám ještě staršího bratra Karla, který se narodil 6. září 1987 ve znamení panny. Narodili jsme se mladému páru a vždy s oblibou říkám, že náš příběh začíná tím, že děti měly děti.

Má matka se jmenuje Michaela, a když se narodil brácha, bylo jí sedmnáct let a tátovi devatenáct. Po dvou letech jsem přišla na svět já, ale zůstaňme ještě u rodičů a věnujme jim taky pár řádků.

Máma vyrůstala v rodině, kde byl alkohol na denním pořádku. Výchova patrně žádná a ona nebyla žádné usměvavé děvčátko.

Její matka byla závislá alkoholička a táta od nich radši utekl. Byl bezmocný, nefungovalo to, a tak se rozvedli.

Má matka zůstala u své matky a nebyla to žádná procházka růžovým sadem. Mohla si sice dělat, co chtěla, ale

matka ji k ničemu nevedla, vůbec ji nevychovávala a nechala ji, ať se svým životem potácí, jak uzná za vhodné. Nikdy její chování *nepochopím!*

Máma byla krásná dívka s dlouhými blond vlasy a očima jako dvě zrcadla. Muži ji milovali a Michaela si naplno užívala svůj mladý život. Zároveň ale byla velmi naivní a důvěřivá.

Milovala večírky, diskotéky, zábavu, prostě celou Prahu. Neměla problém zapojit se do společnosti, byla velmi oblíbená a lidé s ní rádi trávili čas. Byla s ní legrace a taky byla pořádně upovídaná (to jsem po ní nejspíš zdědila), lidé se s námi nenudí.

Míša chodila po nocích ven a vracela se až k ránu. Svým vzhledem poutala pozornost a muži, i ti starší, jí leželi u nohou, což jí dělalo velmi dobře. Tenkrát se v jednom baru seznámila s Karlem. Byl to urostlý mladík, který byl takovým místním bossem, a všichni k němu vzhlíželi.

Karel je nejmladší ze tří dětí, má dvě sestry Jiřinu a Mirku. Narodili se mé babičce Jiřince v Praze a společně žili na Smíchově.

Babička byla skvělá. Pamatuju si, jak mi četla pohádky, a já ji milovala. Jenže na mého tátu byla asi moc hodná, nebo už to pak vzdala a nechala ho také, ať se protlouká svým životem sám. Nadělal spoustu klukovin a užíval si života plnými doušky.

Vraťme se ale k jejich seznámení.

Toto samozřejmě znám jen z vyprávění a těžko říct, jaká je vlastně pravda. Každý chce vypadat lepší, takže se nejspíš celou pravdu nikdy nedozvím, ale proč taky? Není přece důvod...

Prý se potkali v pražském klubu, kam oba chodívali (podotýkám, že jim bylo 13 let), a jak to už bývá, Míša se zakoukala do Karla.

Od té doby spolu chodili. Randili spolu další 4 roky, než přišel na svět můj bratr Karel. V jejich vztahu byla nejspíš velmi silná chemie, velká přitažlivost a vášeň, a to přebíjelo všechno ostatní, protože jinak byl tento vztah jeden velký omyl.

Karel Míšu miloval, jenže Míša se nechtěla vzdát svých večírků a svobody, a tak to brzo začalo skřípat. Mámě chyběla zodpovědnost, nebyla to ta máma s mateřským pudem. Neměla potřebu být s malým Kajíkem. Chtěla se bavit a užívat si. Nechávala Káju samotného a tátu, který chodil do práce, to přivádělo k šílenství. Křičel na ni a několikrát ji uhodil. Máma o tom vypráví, táta nevypráví nic, jen říká, že se mám učit, abych nedopadla jako ona.

Jinými slovy - aby ze mě nebyla děvka.

Každý byl úplně jiný, ale když se narodil brácha, tak se vzali. Žili v krásném bytě v Pařížské ulici. Ten byt byl dědečka z máminy strany, byl velký, a tak tam žil i mámin brácha Jiří.

Máma mi říkala, že chtěla zase jednou někam jít a že ji táta nechtěl pustit, a tak jí oholil vlasy. Co je na tom

pravdy, nevím, ale co vím, že táta tehdy chodil poctivě do práce.

O dva roky později jsem se narodila já.

Máma často chodívala v noci do baru a my děti byly sami. Staral se o mě dvouletý bratr Kajíček.

Máma bývala dlouho pryč, dlouhé hodiny, a my měli hlad. Kája mě držel v náručí a utěšoval mě. Plakala jsem, chtěla jsem jíst a chtěla jsem mámu. S Kájou jsme si často prohlíželi knížky. Knížku si vybavuji jako svou jedinou hračku v tom prázdném bytě. Hrála tam často hudba, a proto mám pokaždé husí kůži, když slyším píseň od Whitney Houston – I Will Always Love You, protože tu si pouštěla máma pořád dokola a tancovala po bytě nahá. Doma jsem slyšela často křik, pláč a sténání.

Doma nikdy nebyl klid, nebylo co jíst, jen drogy a hádky jsem slýchávala ještě dlouho poté, co jsem byla už někde úplně jinde.

Drogy – slovo, z kterého se mi dělá špatně ještě dnes. Odsoudila jsem všechny feťáky na světě, matka byla těžce závislá, ale malému dítěti tohle nedochází, netušila jsem, že je zfetovaná a úplně mimo, byla jsem miminko, co toužilo po lásce a objetí. Nepamatuji se, že by někdy máma byla normální, nepamatuji se, že by v tom bytě byl vůbec někdo normální.

Násilí se stupňovalo, když na drogy nebylo. Měla jsem hrozný strach, strach z toho, co bude dál, bála jsem se, že o maminku přijdeme. Netušila jsem, jak moc blízko pravdě jsem.

Svým způsobem si myslím, že se Karel i Michaela milovali, nemohli bez sebe být, ale zároveň nemohli být ani spolu. Netrvalo dlouho a rozvedli se. Mně tenkrát byly pouhé dva roky. Prodali ten nádherný byt v Pařížské ulici, a jelikož byl obrovský, dostali za něj dva byty, jeden v Kladně a jeden v Klášterci nad Ohří.

Táta se vrátil k babičce na Smíchov a my zůstali s mámou. Strejda Jirka se odstěhoval do bytu v Kladně a my s matkou odešli do bytu v Klášterci nad Ohří.

Máma ale začala být úplně mimo. Furt mě tahala v náručí a já pořád brečela. Měla jsem hlad a Kája taky.

Tátu si z dětství skoro vůbec nepamatuju, až pak z děcáku.

Nevím, jestli volal mámě a zajímal se o nás, ale už tam zkrátka nebyl...

Nemám ho vůbec v paměti, netuším, jak vypadá, jak voní a kdo je. Opustil nás, nebo máma utekla, vyhodil ji?

Kde jsi, tati?

Peklo

Život v Klášterci si už matně pamatuji. Byly mi 3 roky a některé vzpomínky mě straší dodnes a zůstaly mi vyryté v mysli do nejmenších podrobností. Bylo to to nejtěžší období a stále je to dost živé, dodnes mívám hrozné sny o tom místě. *Nenávidím to místo. Velké místnosti, někdy hrozivé ticho, jindy křik, prázdnota, samota, strach, hlad.*

Z hladu jím i nábytek.

Matka se tenkrát seznámila s mužem jménem Stanislav. Už se znali z Prahy a máma si ho nastěhovala do bytu v Klášterci. Poznali se v pražských barech. Máma se do něj zamilovala až po uši, zůstala s ním dalších 16 let a 16 let s ním prodávala a brala drogy – a to mi vzalo mámu!!!

Měli jste někdy pocit, že někomu překážíte, že jste někde navíc a někomu to hodně vadí?

Ten pocit, který ve vás budí myšlenku, proč jste se narodili tak špatní?

Nenávidím to v tom bytě, nenávidím nahotu, nenávidím matku a zároveň ji miluju. Chci k ní do náruče, ale nesnáším ta její velká prsa, o která se pořád otírá Standa!

Proč to dělají? Je to nechutné a ve mně to budí pocit zvedavosti a něčeho špatného...

Ve snech jsem si představovala mámu, jaká by měla být. Ta skutečná nebývala vůbec doma, a když ano, tak ji ON před námi hrozivě bil. Několikrát proletěla skleněnými dveřmi a ležela ve vaně plné krve a já ji objímala a prosila, ať nebrečí, že to bude dobré, ale přitom jsem sama hrozně brečela, a Standa na nás křičel: „NERŤVI!“

Měla jsem ten největší strach v životě. Strach o sebe a hlavně o mámu, myslela jsem si, že ji Standa zabije, nebo že někde zůstanu sama, úplně samotinká. Viděla jsem všude krev, ve vaně, v mámině klíně, hrozně jsem se bála, že umře, že ji zavraždí.

Pamatuji si to, jako by se to stalo včera.

Stále to nedokážu pochopit, pořád se bojím a někdy hrozně brečím a nevím proč, lituju se a přitom vím, že je to pryč, jen asi toužím po utěšení. Když jsem sama, vezmu si fotku, na které jsem, když jsem byla malá, a mluvím se sebou. Mluvím k té malé Verunce a říkám jí, že jí už nikdy neopustím a že jsem tu s ní a že z ní vyroste krásná chytrá dáma, aby se už nemusela bát.

Nikdy nepochopím, jak nás mohli takhle zradit, takhle nám ubližovat a nemilovat?

Ptám se stále sama sebe, zda jsem byla tak špatná, nebo čím jsme si to zasloužili? Proč se k nám máma chovala takhle?

Protože moje matka byla feťačka a prostitutka.

Tohle bylo hodně těžké napsat.

V Klášterci jsme měli celkem hezký byt, velký a s krásnou kuchyní. Neměli jsme ale co jíst, ani žádný pořádný nábytek. Jen tam ještě byla malá černobílá žlutá televize, která ale byla stále vypnutá, protože jsme neměli elektřinu.

V místnosti s televizí se máma se Stanislavem stále zavírali a dělali hrozné zvuky.

Měla jsem pocit, že ji tam zabíjí, báli jsme se tam vejít. Byla jsem plná strachu, ale pokaždé z té místnosti oba vyšli. My jsme tam nesměli, byla stále zamčená. Vím jen, že tam byla rozbitá postel a ta televize. Cítila jsem smrad a máma byla pořád nahá.

Už toho mám dost, všichni jsme byli pořád nazí. Nechci už to nikdy zažít.

Jsem našťvaná, smutná a zklamaná. Trpím depresí a maluji černou tužkou na zeď. Do kola kruhy, maluji a tlačím na tužku tak, až se mi v ruce rozdrtí. Mám v hlavě své obrazy, sny, fantazii, která mě ovládá. Chci být jako máma, ale je to špatné, vím to. Jsem nahá, nadávám a mám hlad. Pláču, pořád pláču, a Káju bolí hlava a mlátí s ní o zeď.

Představuji si ve své hlavě jiné lidi ve svém životě, spoustu oblečení, spoustu jídla a mluvím s nimi. Mluvím pořád dokola, nahlas. Nikdo neví s kým...

My s Kájou jsme spali na molitanu a často jsme byli doma sami. Líтали jsme venku, hladoví a bez pořádného oblečení a kolikrát se vraceli domů pozdě v noci a přitom jsme byli ještě pořád malé děti.

A mámě se brzo narodilo třetí dítě Stanislav. Byl to maličký, kudrnatý chlapeček, o kterého se stejně jako o mě staral můj bráška Kája.

Jednou, už v dospělosti, mi brácha přesně popsal, jak nás zase jednou hlídal a malý Standík měl hlad a snědl celou molitanovou postel a pak nám pokakal celý byt.

Kája se to snažil uklidit, vzal hadr a myl to ze zdí. Mámá, když přišla domů, mu pomáhala. Stanislav na nás jen křičel a nadával za smrad. Já jsem seděla v koutě a celé jsem to pozorovala a hrozně se bála. Kajík to uklízel s mámou, se vším vždycky pomáhal, a pak mě objal, choval v náručí a říkal, že vše jednou bude dobré.

Občas si nás na hlídání braly nějaké dvě ženy, které měly doma děsný nepořádek, a my tam líтали nahatí, do několika let v plenkách, zanedbaní a hladoví.

Matka vydělávala peníze na drogy a Standa je zase prodával.

Vzpomínám si na jeden den, kdy jsme přišli domů a tam byla celá kuchyň plná jídla. Byl to obrovský a neskutečný zážitek. Ten obrázek plné kuchyně budu mít v paměti snad napořád, bylo to pro mě něco velkolepého.

Měli jsme takový hlad, že jsme se do toho úžasného jídla hned pustili a všechno jsme okamžitě snědli. Zbyl

mi v ruce jen jeden zabalený perníček, a pak jsem s ním do noci seděla v kuchyni a hrála si na prodavačku a perníček jsem schovávala do šuplíku a zase vyndávala a zandávala a vyndávala a zandávala, až tam zůstal dalších 14 dní.

Když jsem ho opět našla, už jsme zase neměli co jíst a já byla šťastná, že mám svůj perníček a jako dnes vidím, jak vedle stojí máma s Kajíkem a prosí mě o kousek perníčku.

Pamatuju se, že jsme jim ho nechtěla dát, říkala jsem jim, že oni si přeci snědli svůj a tenhle je jenom můj. Jestli jsem se rozdělila...? Dnes už nevím, ale tohle mi zůstalo v paměti velmi živě.

Další dny byly pořád stejné. Pořád prázdnota, žádné jídlo, žádná máma...

Z tohoto hrozného stereotypu nás vyvedla zpráva, že matka je znova těhotná. Bylo to hrozné. Ona to dítě nechtěla, a tak nás děti požádala, abychom jí skákaly na břicho a dělaly vše proto, aby o dítě přišla. To, že je těhotná, zjistila už celkem pozdě a byla už v pátém měsíci a břicho bylo už dost vidět, jenže jsme z toho jako děti neměly rozum.

Brečím, když si na to vzpomenu, brečím nad tím činem, kroutím hlavou nad tím, co se dělo, puká mi srdce, když si představím to malé miminko v bříšku, co chce žít. Cítím se provinile a vím, že to všechno bylo zlé, ale netušila jsem, co dělám. V bříšku měla máma malé miminko, které už tušilo, že ho nikdo venku vítat nebude a že

už teď, když je tak moc bezbranné mu ubližujeme my, jeho sourozenci. Máma nemohla být při smyslech, když tohle po nás chtěla. Při psaní těchto slov se ve mně budí ohromný vztek, ohromná bolest, ohromná vina. Bože, žádám tě o odpuštění, Veru, žádám tebe-sebe, odpusť si...

I přesto, že se stal tento hrozný čin, máma porodila za pár měsíců zdravou holčičku Michaelu.

Tenkrát už měla matka velké problémy se zákonem, několik krádeží, pokuty, drogy a brzo nás z bytu vystěhovali.

Na ten hrozivý večer nikdy nezapomenu. Byla noc a Standa nás vystěhoval, a že nás odveze do Prahy. Seděli jsme v autě, bratr Karel seděl vepředu na místě spolujezdce a já vzadu s mámou, která ještě držela v náručí malého Standu. Jeli jsme celkem dost rychle. Stanislav byl zfetovaný a unavený a v půlce cesty usnul a my narazili v plné rychlosti do skály.

Kajík, protože nebyl připoutaný, proletěl předním sklem ven. Sklo se mu zarazilo do čelisti a letěl několik metrů od auta, při dopadu si zlomil nohu. Já upadla do bezvědomí. Seděla jsem vzadu, a tak jsem se jen překutálela na podlahu auta a ošklivě se uhodila do obličeje.

Pak už si jen vzpomínám, že jsem se probudila v nemocnici. Byla jsem na pokoji s dalším děvčátkem, a tam jsem poprvé uviděla panenku. Vzala jsem jí té holčičce, a když začala plakat, přišla sestra, které jsem se hned ptala na bráchu. Byl v jiném pokoji a nebyl na tom vůbec dobře.

Chudák můj milovaný Kájíček. Mohl přijít o život nebo ochrnout!

Matka i Stanislav z nehody vyvázli bez zranění. Nevím, kde v tu chvíli byli. Pamatuji si malé úryvky, které mi v paměti zůstaly. Měla jsem poraněnou hlavu a hrozně jsem brečela, bála jsem se o brácha. Tak jak celý život. Malý Standa byl také poraněný, ale už ho ve svých vzpomínkách vidím velmi málo.

Mám strach a tuším, že se něco ošklivého stane, čekám každý den na svého bratra a na mámu, kdy už si pro mě přijdou. Nechci tam být, bojím se samoty, bojím se lidí. Všechno bylo tak jiné, čisté, hodně jídla, hračky a sestřičky, co byly milé. Bylo to divné, říkala jsem si, že je něco špatné.

Tehdy ale už měl sociální úřad pochybnosti o naší výchově, a tak nás matka z té nemocnice ukradla. Nikomu nic neřekla, sbalila nás a odvedla pryč. Kájovi sama sundala doma sádku a nohu mu natřela máslem, ale od té doby měl komplikace s chůzí.

Z nemocnice jsme odešli po několika málo dnech, máma přišla jako na návštěvu a při té příležitosti nás odvedla. Zavolala taxík. Kája naříkal, bolela ho ta noha, a máma mu říkala, že všechno bude dobré, že všechno bude v pořádku, že nám koupí dobroty a uděláme si radost a že nás miluje. Plakala a objímala nás, bylo jí hrozně. Byla celá zmatená a pořád jen plakala a říkala, že se polepší, že už to bude dobré. Nevěděla jsem, proč pláče, ale věřila jsem jí.

Naštěstí jsme se oba ze svých zranění nakonec dostali.

Dny se vlekly ještě hůř než před nehodou. Neměli jsme co jíst, máma chodila vydělávat peníze prostitucí, jenže všechny peníze jí vzal Standa na drogy. Máma nakonec pochopila, že nemá na to se o nás starat, a tak jednoho dne nasedla společně s námi do taxíku.

Po chvíli řekla: „Zastavte támhle u toho domu vpravo, jen si vezmu zbytek věcí a pojedeme dál.“

Taxikář čekal... čekal... čekal, ale ona se nevrátila... nikdy!

V autě mu seděly tři děti, roční Standík, šestiletý Karel a čtyřletá Veronika. Po dlouhé době čekání už to nevydržel a odvezl nás sociálním pracovníkům, kteří začali řešit, kdo jsme, co se stalo a co je vlastně špatně. Netrvalo dlouho a bylo všem jasné, že právě v rukou sociálních pracovníků jsme správně. Kam se tehdy máma poděla, nevím.

Osud

Krátce potom se matce narodila holčička Michaelka. Nikdo o ní nic neví, protože po porodu ji matce hned odebrali a byla navržena k adopci. Těžko říct, zda byla po zdravotní stránce v pořádku, když matka během těhotenství fetovala. Zbytek už vím jen z vyprávění.

Podařilo se jí od Standy odejít. Možná jen díky tomu, že ho zavřeli. A máma se seznámila s jistým Danielem.

Byla na tom tehdy po psychické i zdravotní stránce velice špatně. Po odchodu od Standy ztratila i poslední kontrolu sama nad sebou. Byla zoufalá, neměla peníze ani drogy a dostávala se do stavů, které si nikdo asi nedokáže představit.

Proto byl Daniel její velká záchrana.

Nikdy jsem ho neviděla, ale vím, že chtěl mámě pomoci, že ji měl rád i přes to všechno, co hrozného se kolem ní odehrávalo. Každý snad má právo dostat druhou šanci, a ona ji dostala, jenže...

Máma se začala dávat do pořádku a Daniel jí slíbil, že jen co se trošku uzdraví, vezmou si nás zpátky a začneme od začátku. Máma prý o nás stále mluvila a Daniel jí pomáhal ve všech směrech. Staral se o ni, začal s ní nový život a několikrát už byli rozhodnutí za námi přijet, ale máma nakonec nechtěla, protože ještě nebyla vyléčená ze závislosti.

Vše vypadalo nadějně, oba se těšili z nového začátku. Máma byla zamilovaná a věřila v lepší budoucnost.

Společně doufali, že vše bude zase v pořádku a že budou fungovat jako rodina. Přáli si spolu mít miminko a netrvalo dlouho a máma znovu otěhotněla. Nedotkla se drog a už plánovali větší bydlení, kde jsme měli všichni spokojeně žít.

Vše naznačovalo, že je čeká krásná budoucnost. Máma se dala dohromady a Daniel byl nejšťastnější muž na světě. Pak ale...

... Daniel zahynul při autonehodě.

Máma to absolutně nezvládla. Spadla na úplné dno. Nebyla schopná normálního života, byla absolutně nespolečná a velmi nešťastná žena. Dostala se do vězení za krádeže a drogy. Pro ni to ale bylo štěstí v neštěstí. Zachránilo jí to život!

VĚZENÍ!!!

Máma porodila 5 dětí.

Karla a Veroniku měla s Karlem, se svým prvním a jediným manželem. Pak Standu a Michaelu se Stanislavem.

A nakonec malého Danečka s Danielem. Tady to končí... tady končí slovo „MÁMA“.

Teď se ale vraťme k nám, třem dětem, co sedí v místnosti u sociální pracovnice.

Všichni jsme věděli, že k mámě zpátky NEMŮŽEME!

Veronika Kašáková

Dětský domov

Vysoká Pec 145

431 59

Matka nás nechala u taxikáře a potom to už šlo rychle. Dostali jsme se s bratrem do diagnostického ústavu v Liberci (tam jsou všechny děti, než je přiřadí do dětských domovů). Tam sledují, jak se děti chovají, a snaží se zjistit, jak jsou na tom psychicky.

Do DDÚ jsou přijímány děti ve věku zpravidla od 6 let do ukončení povinné školní docházky, jsou tu děvčata i kluci, děti s poruchami chování i bez poruch, děti týrané, zneužívané, či opuštěné, děti mentálně retardované – na hranici vzdělatelnosti, i děti intelektově nadané, například i žáci víceletých gymnázií. Děti z rodin, kde se žije na hranici chudoby nebo za ní, a děti z rodin s velmi dobrým hmotným zabezpečením. Děti jsou přijímány na základě rozhodnutí soudu, či na základě dohody o dobrovolném pobytu.

Pamatuji si, že tam bylo hrozně moc dětí. Od nejmenších po velké. Případala jsem si tam hrozně malá. Byla

jsem pořád s bráškou. Pořád mě ochraňoval a držel za ruku.

Dětský diagnostický ústav v Liberci sdružuje základní, praktickou a speciální školu a školní jídelnu. Je to tam ohromné a z doby, kdy jsme tam byli, si pamatuji spousty postýlek a spousty dětí. Spali jsme vedle sebe, jeden vedle druhého, stejná postel, stejné povlečení, stejné pyžamo.

Byli jsme tam s bráškou dva měsíce.

Během našeho pobytu přijela do Liberce ředitelka dětského domova ve Vysoké Peci, a když uviděla Kajíka, zamilovala se do něj. Byl to roztomilý okatý a tmavovlasý klučík, zato já jsem byla jen blondatá holčička, co moc nevyčuhovala z davu.

Náš bratr Standík byl ještě miminko, a proto ho odvezli do kojeneckého ústavu v Mostě. Michalka ani Daneček tehdy ještě nebyli na světě. Jejich osudy neznám dodnes. Prý je mám odebrali hned po narození, protože byla prohlášena za nesvéprávnou.

Poté co si teta Libuška zamilovala Kajíka, okamžitě si nás odvezla do severních Čech. Tak jsem se ocitla v dětském domově ve Vysoké Peci, kde jsem žila dalších 16 let. Byly mi tenkrát 4 roky a bratrovi 6 let. Měl už půl roku chodit do první třídy.

Pamatuju si, že jsem hrozně plakala a volala mámu, a Kajík mě utěšoval. Upřímně netuším, proč jsem tolik brečela, jen si to tolik živě pamatuju.

V domově to na mě působilo jako jeden velký tábor nebo škola v přírodě. Velká a malá třída, velká a malá ložnice s postýlkami, šatna a velikánská zahrada s prolézačkami, ohrazená vysokým železným plotem.

Celý ten obrovský dům stál na kopečku uprostřed hustého lesa.

Nosili jsme stejné zástěrky a byli rozdělení do skupin malých a větších dětí. Bylo tam tenkrát kolem třiceti dětí, většinou cikánských, ale také sourozenci Martin a Markéta Pospíšilovi, kteří byli stejně staří jako my, Martin byl jako Kajík a Markéta byla o rok mladší než já. Od malička jsme se kamarádili a doprovázíme se životem dodnes. Ze začátku jsem se ale hlavně držela svého bratra, zuby nehty.

Dětský domov, slovo, které mě bude provázet celý život. Je to něco, co patří ke mně, jako ke mně patří ruka či noha. Domov byl krásný, bylo tam teplo, jídlo vonělo a tety vypadaly jako sestřičky v bílých pláštích.

Do doby, než jsme se v domově ocitli my (já, brácha, Markéta a Martin), byl tento dětský domov jen pro děti předškolního věku a Kajík a Martin byli mezi prvními, kteří šli do školy.

Kajík měl velké potíže, protože musel dohnat celý půlrok, co už měl být ve škole. Kája ale byl velmi oblíbené dítě. Byl pro všechny z domova vzorem a děti k němu vzhlížely. I tety se mu hodně věnovaly, spoustu času se jen učil, ale nakonec první třídu zvládnul, i když se čtyřkou na vysvědčení.

Paní učitelka v naší škole ve Vysoké Peci, Ingrid Balázová, která dodnes učí všechny děti z domova, je velmi milá a pečlivá učitelka, a protože nás ve třídě bylo jen kolem deseti dětí, mohla se nám věnovat.

Kája byl bystrý a vnímavý a nebyl to tak velký problém. Všichni ho velmi chválili a jeho motivace byla velká. Byl v domově nejlepší. Kája s Martinem s námi nebyli v ložnicích, ale měli svůj vlastní pokoj. Takže jsme se s Kajíkem tolik neviděli, ale při každé příležitosti za mnou přišel. Já trávila většinu času s dětmi na vycházce, nebo na zahradě, nebo jsme měli praktické činnosti, hudební výchovu a tak. Stále jsme něco tvořili a já se duševně uklidnila, cítila jsem se v bezpečí a ulevilo se mi. Líbilo se mi tam. Moc. Už jsem se v noci nebudila a nepotila se, byla jsem klidná. Vyhovoval mi režim, rychle jsem si zvykla, že máme stále co dělat. Tety se nám věnovaly a já se bavila, byla jsem najednou spokojená a děti jsem měla moc ráda.

Víte, tam jste všichni na stejné lodi, nikdo není víc a nikdo míň, všichni nás brali jako celek, nikdo se nad nás nepovyšoval ani nás neponižoval. Byli jsme tým, často jsem opravdu pociťovala, že tam patřím, že zde je má rodina. Můj domov. Ty děti i já jsme patřily k sobě, byla jsem tam kvůli nim a ony kvůli mně, vděčnost za to, že máme někoho kolem sebe, byla cítit ve vzduchu. Nechtěla jsem pryč, chtěla jsem si celý život hrát, tam v děčáku s opuštěnými dětmi. Ony o mě stály a já o ně. Byli jsme tam jeden pro druhého.

Prý za námi jednou přijel táta a udělal humbuk, že jsou jeho děti v dětském domově a jak je to možné. Neměl od

mámy žádné informace. Teta Libuška mu vysvětlila, že si nepřeje nic jiného, než aby prokázal, že máme kam jít, že máme kde spát a že máme co jíst, že jsme děti, co do domova nepatří, a pak si nás může odvézt domů.

Nestalo se tak dalších 10 let.

Ale jezdil za námi na návštěvy a bral si nás na prázdniny domů k babičce Jiřince. Jednou se nás také ptal, zda bychom nechtěli do dětského domova blíž k Praze, ale my protestovali a prosili, že to v domově ve Vysoké Peci máme moc rádi.

Měla jsem tam všechny milované tety!

Milovala jsem a miluju všechny tety, ale skoro každé dítě tam má tu svou. Ale byla jsem tam vždycky hrozně spokojená. Měla jsem velmi ráda tetu Danušku, ta mi dala hodně rad do života, vždycky si zakládala na tom, aby z nás vyrostly slušné holky. Opravovala mě, když jsem něco řekla špatně, a dbala na to, abych správně mluvila.

Byly jsme jak ze škatulky, vždy načesané, ve voňavém prádle, a troufám si říct, že se za nás nikdo nestyděl.

Pak byla v domově teta Jana Moulisů. Byla děsně fajn, nevynadala vám nikdy za trojku v žákovské, ale pochválila vás a řekla, že ví, že jste se museli hodně snažit, abyste alespoň tu trojku dostali. Teta Jana byla spravedlivá a nikdy by nikomu nekřivdila. Jen si dnes říkáme mezi sebou, že je a byla vždycky hrozně upovídáná.

V pubertě jsme na ni měli občas blbé narážky a občas nás z ní bolela hlava, ale nic špatného to nebylo.

Další tetou byla Hanka Peterová (tenkrát Šimoníčková). A s ní mám nespočet zážitků, byla s ní ohromná legrace, vymýšlela pro nás hry a připravovala spoustu zábavy. To jsem milovala a dnes toho díky ní spoustu umím a ohromuji tím děti ve školkách.

Jediné, co bylo malé Verče proti gustu, bylo, že teta Hanka na děti hodně zvyšovala hlas a nešla pro facku daleko. V domově nás nikdy nemlátili nebo něco takového, ale když jsme zlobili, dostali jsme prostě pár facek. Já nikdy nedostala tolik facek jako jiní, ale i tak si dobře pamatuju na jednu facku, kdy jsem odlítla od stolu.

Zlobila jsem s Luckou Medvědíkovou, místo toho abych se učila násobilku 6, a teta Hanka přilítla a dala nám oběma facku (taky bych si ji tenkrát vrazila). A to snad bylo jedinkrát, kdy jsem dostala přes pusu. Byli tam ale jiní, kteří na tom byli s chováním celkově o dost hůř.

V domově jsem ale měla ráda i děti – holky, se kterými jsem si každý den hrála – Markétu, Lucku, Aranku a taky Lucku Hankovou, milovala jsem ji celou svou duší. Lucka byla v domově také od malička, je mladší o rok než já, ale my všechny holky jsme k ní vzhlížely.

Je ale zajímavé, že dnes mi každá teta v domově říká: „Však ty jsi tu byla kápo, k tobě holky vzhlížely,“ ale nebylo to tak, to Lucka ovládala naši partu.

Navíc jsem jako malička Verunka měla problémy s pozorností a s mluvením. Hodně jsem si povídala pro sebe. Měla jsem svůj svět, svůj dokonalý svět, kde bylo všechno báječné, kde byla máma a já s bratrem, jen my tři. Před-

stavovala jsem si samu sebe jako princeznu v krásných šatech a obdivovanou okolím.

V domově plynul den za dnem. Všichni jsme byli naučení na režim dne, každý měl své povinnosti a úkoly.

Chodili jsme spát v 20:30 a vstávali v 8:00. Jako malé jsme si hodně hrávaly. Hrály jsme stejné hry jako děti v rodinách. Na princeznu, na mámu a tátu a děti, na doktory, na obchod, na pejsky a kočky. Moje fantazie ale byla pestřejší, byla velkolepá a tam jsem utíkala od reality. Vystačila jsem si kolikrát hrát sama. Představovala jsem si příběhy, velké příběhy o lásce a milování. To byl můj velký sen. Když mi někdo tvrdil, že si něco vymyslím, nebo že něco z mých představ je lež, nebo si ze mě dělal legraci, rozběhla jsem se. Plakala jsem vlastně hodně často. Všechno mi je hned líto a toužím, aby mě všichni měli rádi.

Byla jsem hodně citlivé a plačtivé dítě a hodně věcí jsem nechápala. Myslela jsem si například, že má matka mě tak strašně milovala, že by mě nikdy do domova nedala, a tak si má mysl prostě vybábila představu, že je mrtvá. Nikdy jsem totiž nepochopila, proč bych tam jinak byla, když mám mámu i tátu a oba mě milují, nebo by alespoň měli, podle mých představ.

Předškolní čas jsme trávili v domově jako v mateřské škole, ráno jsme měli v 8:30 snídani, poté jsme měli výtvarné, praktické a hudební výchovy.

Potom se chodilo na vycházku a pak zpátky domů na oběd a po obědě jsme chodili spát.

Vždycky se dodržoval režim, všechno a všichni měli svůj plán. Když jsme byli starší, režim se měnil pro děti, které chodily do školy. Dostali jsme na den své úkoly, které jsme museli splnit. Vypracovala se tabulka, kde každé dítě mělo svůj úkol, který mělo celý týden. Říkali jsme tomu služby (vytírání, šatna, zalévání kytek, vysávání, odpadky, koupelny) a každý den jsme museli službu vykonat. Nebylo to jako doma, prostě jsme tohle udělat museli. Vztah k práci jsem si tím příliš nevytvořila, bylo to něco, co jsem musela, ani jsem neměla pocit, že někomu pomáhám.

Šťastná jsem třeba byla, když jsem v týdnu měla jen zalévání květin, nebyla to zdaleka tak náročná práce jako úklid šaten, kde toho bylo co uklízet po celém dni a práce to byla na hodinu. Služby mě zdržovaly a nebyla možnost si službu prohodit, prostě se to každý den muselo udělat. Nikdo ale nic nenamítal, svoje služby jsme si plnili.

Na konci dne po nás tety vše zkontrolovaly a ohodnotily nás. Když jsem uklidila pořádně, dostala jsem žlutou kostičku, když průměrně, tak zelenou, a když to bylo špatné, tak černou, stejně se hodnotily známky ve škole.

Na konci týdne se vše celkově ohodnotilo a my dostali odměnu, třeba zvýšené kapesné nebo nějakou sladkost a práce se vyměnily. Já málokdy něco dostala, měla jsem ve škole špatné známky, takže každý týden jsem měla černé kostičky, při nejlepším zelené. Pochvaly a odměny se mě netýkaly. Byla jsem s tím smířená a nikdy nic nečekala. Zdaleka se to ale nepodobalo hodnocení ve škole, tam jsem patřila k nejhorsím, ale v domově nás na stejné úrovni bylo víc. Nikdo to neřešil, nikdo neměl chuť nic

měnit, jako mladším dětem nám v domově nic nechybělo, takže zvýšené kapesné nebylo pro nás tak motivující, měly jsme v domově všechno. Tety na nás nebyly přísné na konci týdne kvůli hodnocení ve škole, k tomu se vyjadřovaly aktuálně ten den. To, že nad mými známkami kroutily hlavou, bylo naprosto normální. Byla jsem lempl a vážně mě škola nebavila a nešla mi. Ten, kdo měl žluté kostičky, byl pro mě šprt, tajně jsem ale po nich taky toužila, jenže jsem si říkala, že mě se to netýká, já jsem přece věčný idiot.

Výše kapesného se určovala podle věku.

Děti do šesti let dostávaly 45 Kč, děti na prvním stupni školy 120, žáci ve věku deset až patnáct let mají kapesné 210 Kč a děti nad patnáct let 300 Kč. Co si děti za kapesné koupí, nemusí konzultovat s tetami. Samozřejmě se třeba zeptají, co si dítě koupilo, záleží ale i na věku dítěte. Dítě do 6 let si jde s paní vychovatelkou něco koupit, ale větší tetám neříkají, na co peníze použijí.

Obecně si děti kupují laskominy. Pokud šetří, koupí si i hodnotnější dárek, například kredit do mobilního telefonu nebo telefon. Dívky kosmetiku, kluci lepší sportovní vybavení. Když jsem dospívala, většina mých nákupů byla malovátka. Šminky, levné voňavky, levné oblečení u vietnamců. Chtěla jsem být šik a vyrovnat se holkám ve škole. Když jsem si poprvé koupila lesk na rty, připadala jsem si neskutečně dospěle. Byl jahodový asi za dvaciku a koupila jsem si ho společně s Anitou ve čtvrté třídě. Byla jsem pyšná na svůj první nákup. Přiznám se, že jsem

ale nejvíc utrácela za laskominy, za sladkosti do školy. Záviděla jsem dětem z rodin, jaké mají bohaté svačiny, kupovala jsem si dražší čokolády, sušenky a bonbony. Milovala jsem je a nebylo toho v domově tolik.

Dva roky uběhly jako voda a já nastoupila do školy. V první třídě jsem měla neskutečné problémy. Logopedie, dysgrafie a všechny možné vady řeči. Chyběla mi pozornost, nevnímala jsem. Měla jsem od první třídy pětky. Pocit, že jsem hloupá a že nic neumím, mě kolikrát straší ještě dnes. Je těžké žít celý život v domnění, že jste blbá, a v dospělosti si pak myslet něco jiného. Mám to v podvědomí a vůbec to nechce pryč (ale pracuji na tom).

Tety si se mnou tehdy hodně mákly. Pamatuju si, jak všechny děti koukaly na televizi a já musela číst čítanku na chodbě tetám nahlas. Díky Bohu za jejich péči, vím, že měly strach, jestli vůbec zvládnou základní školu.

Kdybych se dnes i třeba jen na chvílku mohla vrátit do dětských let, dodala bych si odvahu, sílu a sebevědomí. Měla jsem sebevědomí na tak malé úrovni, že to nelze ani popsat, tak málo jsem věděla o světě a nikdo neměl čas se mnou rozvíjet toho jedince ve mně. Byli jsme vždycky skupina, vždycky všichni za jednoho!

Žili jsme v tlupě a já nikdy nebyla sama!

V domově mělo každé dítě svou značku. Já jsem měla koláč, Lucka stromeček, Markéta medvídko, můj bráška mrkvičku a Radek Bango párky. Když jsem byla malá,

měla jsem pocit, že nás ty značky vystihují, že jsme přesně takoví.

Lucka byla tak ostrá jako hrany toho stromečku. Markéta byla mazlíček, ostříhaná podle hrnce, a vždycky jí bylo všechno jedno, přesně jako ten roztomilý medvídek. Radek měl párky, co vypadaly jako jeho nohy, jinak byl vysoký a černý. Bráška byl ten nejzdravější a nejrozumnější v celém domově zrovna tak jako mrkev.

A já? Já byla koláč, tvarohovej a makovej – byla jsem sladká holčička, ale s černým mákem, který pro mě vždycky znamenal nějakou mou chybu.

V domově jsme měly dívčí skupinu, v které byla vždycky hrozná legrace, hrozně ráda na to vzpomínám. Tolik příhod, co spolu máme a dnes se jim u vína smějeme.

Často jsme se strašlivě praly, tahaly jsme se za vlasy a nepustily je, aby jedna nevyhrála nad druhou, nebo jsme si vyprávěly strašidelné příběhy a pak se strašily a bavily se tím, jak se Lucka Hanková bojí. Bála se hrozně čertů a tmy. Vždycky jsme jí tajně někde zamkly a bavily jsme se, jak hystericky brečí. Nebo jsme tahaly tetám šaty a jejich boty a hrály si, že jsme tety. Nahrávaly jsme si na kazeták vzkazy. Dávaly jsme si úkoly, a kdo je nesplnil, nepatřil k nám. Markéta musela jednou přinést do pokoje i své hovínko, aby zapadla do naší party.

Tohle jsou příhody, které ani jedna teta nezná, to bylo něco mezi námi, co se dělo za dveřmi. Dělalý jsme si naschvály, chvíli Markétce, pak Luce, pak se nebavily se mnou. Různě se to prohazovalo a byla jsem z toho roz-

polcená, ale nevnímala jsem, že je něco špatně. Sice jsem měla záchvaty vzteku na Lucinu, ale nikdy to netrvalo dlouho.

Jednou se zase Lucka nebavila se mnou, a tak jsem šla za ní. Stála v koupelně u sloupu s kartáčky, měla dlouhou noční košili a já brečela, hrozně jsem brečela a prosila jsem ji, zda by se se mnou začala zase bavit, že mi chybí a že se cítím odstrčená. Ona se mi začala smát a povrchně odsekla. Viděla jsem, jak moc jsem u ní klesla a jak moc se baví nad mým výstupem. Nenáviděla jsem ji za to.

Dnes, když na to vzpomínám, je to pro mě něco, co k nám patřilo, naše dětství bylo hezké, myslím, že správné. Nemohu posoudit, jaké by to bylo doma, ale my, i když se hádaly, popraly, zamykaly, strašily, vždycky to bylo v rámci srandy, nikdy nikdo nechtěl někomu ublížit, nikdo v tom úmyslně nehledal něco zlého. Spíš jsme se bavily a braly vše s humorem, dnes se tomu smějeme.

Měly jsme taky taneční skupinu a já vymýšlela tance, vždycky jsme se u toho hrozně pohádaly a já hrozně křičela. Zpívaly jsme a hrály si na Blackmilk. Je toho tolik, že když to píšu, stýská se mi a zároveň se usmívám.

Později jsme spolu řešily kluky a taky, kdy nám porostou prsa a ochlupení. Všechny jsme se navzájem pozorovaly a rostly společně. Byly jsme tu jedna pro druhou, i když se to nikdy neřeklo nahlas, ani jsme si nikdy neříkaly, jak moc rády se máme. Žily jsme spolu od čtyř let a bylo normální je mít vedle sebe. Byla to samozřejmost, něco a někdo, kdo je vedle vás celý život. Máte pocit, že vás víc štve, než naopak, ale byla to legrace, bylo si po-

řád s kým hrát, s kým si povídat a nikdy jsem už nebyla sama. Já mám vesměs na domov jen kladné vzpomínky, ale je tu něco, co se odehrávalo jen ve mně. Možná jen mé pocity nebo nevysvětlitelné křivdy.

Teta Hanka

Když mi bylo kolem šesti let, vzala si mě teta Hanka Topolančinová domů.

Bože, jak já za to byla vděčná, jak já ji milovala a zbožňovala. Toužila jsem ji mít jen pro sebe, majetnicky jsem si ji přivlastňovala a hrozně stála o její pozornost. Stále jsem ji vyhledávala a tak trochu jsem odmítala jiné tety. Teta Hanka pro mě byla jiná, milovala jsem její vůni a hrozně ráda jsem ji objímala. Věřila jsem jen jí. Brečela jsem v noci v postýlce, že tu není, a ostatní tety se na mě za to zlobily, ale já nemohla jinak. Chtěla jsem být pořád s ní. Chodila jsem za ní a stále se držela v její blízkosti. Byla jsem hrozně nešťastná, když v domově nebyla.

Když si mě teta vzala domů, seznámila jsem se s její dcerou Haničkou. Je skoro stejně stará jako já a hraje v mém životě důležitou roli dodnes. Vždy měla potřebu mě chránit, bojovat za mě a plnit mi, co mi na očích vidí,

i když byla vlastně o dva měsíce mladší než já. Ztotožnila se s mým životem a pociťuje ohromnou potřebu mi pomáhat. Pořád mi něco kupovala a hrozně moc o mě stála, někdy až majetnický, a proto se mezi námi vytvořil zvláštní vztah. I když jsem já starší, vnímám to tak, že ona je má starší sestra. Někdy má i dnes mateřské pudry a chce se o mě starat a někdy mě i vychovávat a já vím, jak to myslí. Ona totiž ví, kdo jsem doopravdy, a já to zase vím o ní. Ještě dnes jí často říkám: „Přestaň mě pořád zachraňovat!“ A smějeme se. Ale takhle si to stanovila už tenkrát v šesti letech.

Když jsem poprvé přijela k tetě domů, do chomutovského bytu 2+1, byla jsem ohromená. V životě jsem neviděla pořádnou kuchyň, jídlo jsem v domově viděla už naservírované na talíři, co nám přivezl výtah – prostě taková záhadná krabice, co jezdí nahoru a dolů a vždy přiveze jídlo. A nejlepším vynálezem pro mě byla lednička.

Ba né, vlastně tetina špajska, kde měla spoustu dobrot, a já mohla vše sníst, měla jsem všechno dovoleno.

Hanička zase měla spoustu hraček, jiných než my v domově, měla taky v pokojíčku televizi a všude bonbony. Byla jsem jak v ráji, nikdy jsem nechtěla pryč. Poté co mi Hanička ukázala vanu, jsme se v ní spolu pořád čachtaly. Líkala jsem s ní po vesnici a pozorovala děti odtamtud, nikdy jsme se s nimi ale nebavily, měla jsem svůj kolektiv v děčáku a ještě k tomu Hanku.

Znám ji od šesti let a jedině, co jsem jí vždycky záviděla, byla její máma!

Věděla jsem, že teta Hanka je její máma, ale teta nikdy nedělala rozdíly, i když to muselo být někdy pěkně těžké, protože jsme uměly dělat pěkné naschvály.

Teta Hanka byla jiná než ostatní tety, byla ke mně otevřenější, byla má vrba a máma s kamarádkou současně, měly jsme spolu i úplně jiný vztah, než má s Haničkou. Teta se mi dost svěřovala a povídaly jsme si spolu o všem možném.

Taky jsem se seznámila s tetiným manželem Vasilem. Měla jsem k němu zvláštní respekt. Nejspíš to byl první muž, kterého jsem viděla od mámina Standy. Trošku jsem se ho bála, nevím proč, ale potají jsem se mu vyhýbala, prostě to bylo něco neznámého, takže radši odstup. Nebyl to ani ten klasický táta, kterého by si každá holčička přála mít. Byl docela chladný a tetu Hanku málokdy vzal za ruku a Haničku objal. Myslím, že i Hanička se ho bála, ale nikdy mi to neřekla. Vystačily jsme si my dvě. Byl to najednou náš svět a teta byla šťastná, že my jsme šťastné. Navařila nám dobroty a my si užívaly. S Haničkou jsem jako malá trávila spoustu času, měla úžasné knížky, pamatuju si, jak milovala Lvího krále a kolik pohádek měla na videokazetách, poslouchaly jsme Dádu Patrasovou a vyváděly vylomeniny.

Největším zážitkem ale byly výlety. Protože jsem u tety Hanky bývala o víkendech, jezdila jsem s nimi na návštěvy k příbuzným, na hory a do restaurací. Bylo to neskutečně vzrušující. Milovala jsem celou její rodinu. Hanku, její maminku, babičku Rubínovou a taky tetinu ségru Věrku.

Bylo mi s nimi strašně fajn. Byl to jiný svět, takový dá se říct normální, ale pro mě to normální nebylo.

Horší pro mě byly návraty do domova. Mám to tam ráda, ale tam jsem byla vždycky jen zlomek nějakého celku, zatímco u tety se mi někdo věnoval a někoho jsem zajímala jako samostatná bytost.

Byla jsem tetou téměř posedlá, v noci jsem brečela, kdy už přijde do práce a kdy si mě zase vezme domů.

Teta Danuška, kterou jsem měla také moc ráda a vzhlížela jsem k ní, mi vždycky říkávala, že to není fér vůči ostatním dětem a že děti o víkendech uklízí a že mně se to vždycky vyhne. Vadilo jí, že nejsem o víkendu v domově s ostatními holkami, a tak mi to taky dávala najevo. Od ní mě to mrzelo asi nejvíc. Věděla jsem, že ona je spravedlivá, a tak jsem si myslela, že je chyba asi na mé straně.

Cítila jsem se provinile, ale nikdy jsem neměla sílu říct, tak dobře, k tetě Hance nepůjdu, byla jsem u ní moc šťastná. Nechtěla jsem se o to připravit. A k tetě Hance jsem chodila až do konce pobytu v děčáku.

Holky z domova, jako Lucka a Markéta, byly v domově mnohem víc jak já. Markéta občas jezdila k babičce a Lucka k mámě. A já pořád a pravidelně jezdila k tetě Hance. Byla jsem u ní každý víkend a byla tam šťastná.

V domově se to ale otočilo proti mně.

Byla jsem hrozně vděčná, že si mě někdo bere domů, chtěla jsem to a toužila po tom. Byla jsem nesmírně šťastná za to, co pro mě teta Hanka dělala.

Milovala jsem to u ní doma, vonělo to tam bábovkou a čajem a měla jsem moc ráda Haničku.

Jenže v domově, i když jsem to nechápala, mi to tety dávaly sežrat. Šlo o to, že já jsem nebyla o víkendu v domově a nehrabala jsem na zahradě listí a ostatní ano, a taky o to, že jsem měla něco víc než ostatní a že výrazně lnu k jedné tetě, a šlo i o dospělácké spory.

Tetám prostě tohle všechno vadilo, a proto na mě byly jiné než na ostatní. Byla jsem prý výjimka. „Ta Verunka, to je výjimka,“ říkávaly s oblibou. Jenže proč mě ostatní tety nebraly? Co jsem udělala tak hrozného?

Vím, že jsem se moc snažila a byla k ostatním tetám až podlejšavá, ale nebylo to nic platné.

Vzpomínám si, jak si Majkyna jednou nalakovala nehty a šla za tetou Maruškou, která u nás byla chvíli jako teta noční, a zeptala se jí, jestli se jí to líbí, a ona řekla, že jsou krásné, že jí to moc sluší. A protože jsem o tuto pochvalu stála taky, den na to jsem si nalakovala ty nehty taky a šla za tetou Maruškou. Jenže když jsem se jí zeptala, zda se jí líbí, řekla jen: „Hm!“

Hrozně mě to vzalo a ten pocit zklamání si pamatuju doteď.

V domově se začalo říkat: „Kašáková nemusí nic.“ Jenže proč? Já jen milovala svoji tetu a byla malá holka, která přece nebude říkat: „Neber si mě domů, nehodí se to vůči ostatním.“

Já k ní domů jít chtěla a přála jsem si to moc. Tento spor trval v domově celý můj pobyt, pořád jsem to vnímala, a přesto jsem k tetě vždycky šla, bylo to pro mě

mnohem víc, než co se pak odehrávalo v domově, stálo mi to za to. Holky v domově to neřekly nikdy nahlas, ani mi to nevyčetly, spíš jsem to cítila ve vzduchu a hlavně od tet. Ale nikdy jsem svého rozhodnutí chodit k tetě Hance nelitovala. Dodnes se vídáme a voláme si každý týden. Je to má rodina a udělala pro mě maximum, přestože to vlastně vůči mně byla cizí paní, vzala si mě domů, ukázala mi teplo domova, dala mi svou náruč, a to vlastně vůbec nemusela. Udělala víc, než bylo nutné, a já jsem jí za to hrozně vděčná, nebýt jí nevěděla bych, jak chutná láska a jaké to je milovat a být milován. Ona v mém životě udělala nejvíc a já si toho hluboce vážím, protože vím, že to pro mě bylo něco navíc.

Děkuji.

Z domova odjela Lucka Hanková

Lucka Hanková odjela nastálo domů k mámě. Pro mě to byl ohromný šok a bolest. Obě jsme to obřečely a pořád si psaly. Lucka mi hodně chyběla. Neumíte si to ani představit, bylo to divné, najednou tam nebyla, ale nikdo se neptal ani jí, ani nás, jestli chce odejít. Prostě ji odvezli. My tam zůstali bez ní, sami a mě to málem vytrhlo srdce z těla. Hrozně se mi po ní stýskalo. Byla náš velký kápo, všechny holky jsme ji poslouchaly na slovo a byla s ní vždycky legrace.

Lucka se svou rodinou jezdila na návštěvu do domova za Radkem, a tak jsme si vždycky předaly vzkazy a objímaly se. Byla šťastná, že nás vidí a my také. Nahrávaly jsme jí s holkami písničky na kazety a dlouho byly v kontaktu.

Pak se po dvou letech vrátila, ale jiná... My byly ty slušné holky seshora (tak o nás mluvili ve vesnici), ale Lucka byla sprostá jako dlaždič.

Přijela a vulgární nadávky vůči tetám byly na denním pořádku.

Jendou jsme spolu trhaly rybíz a teta Danuška na nás zavolala a Lucka jí odsekla: „Jdi do píči.“

Všichni jsme ztuhli a nemohli se z toho vzpamatovat.

Teta ji naštěstí neslyšela, ale já tohle slovo slyšela poprvé, stále mi zvoní v uších, řekla to tak zle a tak, jak kdyby věděla, co tím opravdu chce říct. Teta Hanka Šimoníčková nám tenkrát řekla, že na ni budou tety přísnější, aby se dala zase do pořádku. Byla opravdu jiná, dospělejší a drzejší.

Lucka se tehdy vrátila od mámy, protože se musela doma místo ní starat o své dva sourozence. Její máma je šlapka a drogově závislá a neměli vůbec co jíst. Lucka byla denně s kojenci doma, a tak byla šťastná, že je zpátky, chtěla se hrozně moc vrátit do DD ve Vysoké Peci.

I my jsme byli nejdřív rádi, že se Lucka vrátila. Můj bráška, když se dneska bavíme, mi říká, že jsem to tam šéfovala já, jenže doopravdy nás tam tehdy terorizovala Lucka. Mezi holkami začaly hádky. Mlátily jsme se na pokojích, nadávaly si a šikanovaly se. Někdy se holky se mnou nebavily a dávaly mi to hodně sežrat. Nepůjčovaly mi věci, dělaly naschvály a urážely mě.

To samé ale vůči Markétce, když jsem zrovna byla in já. Lucka se chtěla bavit se mnou, a spolu jsme Majky trápily. Pamatuju si, jak jsme si chtěly hrát s panenkami a ona si s nimi zrovna hrála Majky a my byly pěkně hnusné. Sedaly jsme si Markétce na hlavu, aby nám uhnula.

Dneska je mi jasné, že to byla normální šikana. Mlátily jsme se, tahaly za vlasy, škrábaly se a posmívaly se sobě navzájem. A vždycky jsme se všechny šly omluvit Luce, ta to vždy rozsekla, buď nás vezme na milost, nebo nikoliv. Kolikrát jsem před Luckou brečela a prosila ji o odpuštění.

Kvůli Majky jsem se pohádala i s Kajíkem, protože se jí zastal. Vadilo mi to a žárlila jsem, že se jí zastává, a tak jsem rozkřikla po velké třídě: „Kašák + Pospíšilová!“

Přilítla mi facka jako nikdy, brácha se strašně rozčílil.

Tohle trvalo docela dlouho, vím, že jsem z toho byla i častokrát velmi smutná a trápilo mě to, ale nevěděla jsem, co bych s tím mohla udělat.

Děcák - skvělá dovolená

Jezdili jsme s domovem každé léto na tábory, v turnusech každých 14 dnů, aby si tety mohly vybrat dovolené. Jezdili jsme pořád, každé prázdniny třeba na pět různých táborů, taky jsme jezdili k moři. Jezdili jsme i s dětmi z rodin. Vždycky jsme se na tábory moc těšili. Bylo to skvělé. Ani bych nespočítala, kolikrát jsem byla na táboře.

Když jsem byla na táboře, vždycky jsem se tam zamilovala do nějaké vedoucí a ona do mě. Větu, kterou jsem slýchávala nejčastěji, byla: „Jak může někdo odložit takové dítě do dětského domova?“

Byla jsem šťastná. Většinou šlo o mladé holky, které jely na tábor jako praktikantky, co se do Verunky zamilovaly.

Jenže já už je chtěla napořád, na celý život. Slíbily jsme si, že se už neopustíme.

Jenže jsem dostala pár dopisů, a tím to skončilo.

Nechápala jsem proč. Čím jsem si to zasloužila? Proč nemůžu být něčí?

Chtěla jsem pořád někoho vlastnit, majetnický jsem se upínala na lidi (což mám bohužel dodnes) a chtěla někomu patřit, jenom já, o to jsem stála a chtěla být chvíli rozmazlována.

Byla jsem vždycky hrozně zklamaná a měla jsem pocit, že jsem si opět nezasloužila být milovaná.

A tak to bylo každý tábor, kdy se mladé praktikantky na mě na chvíli upnuly a psaly mi dopisy, dvakrát mě navštívily a pak jsem je už nikdy neviděla. Nechápala jsem to a ta malá holka ve mně měla ještě silnější pocit, že si prostě nic nezaslouží. Nikdy jí to nikdo pořádně nevyšvětlil, možná jsem to ani neřekla nahlas, ale cítila jsem v sobě velké úzko.

Všechny děti v domově to mají podobné. Kdykoliv přijdete do jakéhokoliv dětského domova, vždycky se na vás vrhne nejmíň pět dětí a budou vyžadovat pozornost, budou chtít obejmout a mazlit se celou vaši návštěvu a o to těm dětem jde. Chybí jim objetí, láska a možnost být pro někoho jedinečný.

V jedné věci to bylo v domově úžasné, a to, ať jste ve škole či doma, pořád máte kolem sebe spoustu kamarádů a máte si s kým hrát. Vždycky jsme dováděly na pokojích a zažívaly spoustu legrace.

Chodila jsem na turistický kroužek, na hasičský kroužek, na skauty, na tancování, na praktické činnosti, na pletení, na klavír, do sboru.

Byla jsem snad všude.

Tety se nám věnovaly a spoustu toho dopřály.

Mám tolik zážitků z táborů a zájezdů.

Horší byly návraty.

Jezdili jsme taky na hory, a když bylo dost volných míst, vzaly tety i své děti. Takhle jednou jela i Hanička a já upřímně hrozně moc stála o to být na pokoji s ní. Jenže jsem se bála, že když nebudu s Luckou, roztrhne mě a holky z domova se se mnou nebudou bavit, a tak jsem šla na pokoj k Lucce.

Každý takový zájezd jsem tohle řešila. Lucka byla dítě, které to taky nemělo lehké, ale byla jiná, já jsem hodně citlivá a možná i přecitlivělá, Lucka je impulzivní a bolest řeší úplně jinak než já. Chtěla být vůdčí osobností a někomu rozkazovat, a tím si dodávala sebevědomí. I já byla dost panovačná, ale ventilovala jsem to jinak. Jednu dobu jsem se s Luckou neměla ráda. Když nám bylo asi patnáct, přišel zlom, kdy jsem to už nezvládala.

Sliby chyby, mami

Když mi bylo asi šest let, začaly mi do domova z ničeho nic chodit pohledy, pohledy od mámy. Psala mně i Kajíkovi zvlášť, a já je mám dodnes schované. Byl to šok, připadala jsem jí jako v nějakém detektivním filmu. Myslela jsem, že je mrtvá, a najednou mám od ní dopis z druhé části republiky a další dopis zase z jiné strany republiky. Bádala jsem, ale marně.

V dopisech psala, že mě miluje a že brzy bude všechno dobré, že jsem její všechno, celý širý svět a že nás nikdy nic nerozdělí, posílala mi žvýkačky a obrázky a já si dopisy lepila do sešitu a četla si je každý den, pořád dokola. Vždycky jsem si ale všimla, že je tam zvláštní razítko v rohu dopisu. Netušila jsem, kde je, ani proč nepřijede. Najednou mi posílá dopisy a pohledy. Říkala jsem si, že je určitě na cestě za mnou, že si mě chce vzít domů. Přesto všechno mi chyběla víc než kdokoliv jiný, toužila jsem po ní. Bylo mi zase smutno. Dlouho mi tak nebylo,

chtěla jsem ji obejmout, cítila jsem, že to potřebuje ona i já. Měla jsem tolik otázek a tak málo odpovědí, byla jsem příliš malá na to, abych vše pochopila, ale bylo mi hrozně smutno. V duchu jsem si říkala, jak k sobě s mámou patříme, jak to pro nás obě je hrozně těžké. Vždycky jsem se ve svých pocitech ještě víc utápěla a dusila se v tom. Litovala jsem se a měla pocit, že svět se otočil proti mně a že nic není dobré, když máma s dcerou nejsou u sebe, kdo mi odpoví, proč to tak je?

Byla to třináctá komnata. Vždycky když se o naši mámě mluvilo, tak to bylo hodně záhadné a mě to až děsilo, říkala jsem si, co se děje, to snad není normální, ale bylo, stejné příběhy měly všechny děti kolem mě. Doufala jsem, že mi to snad někdo někdy vysvětlí, ale vždy, když se o tom mluvilo, měla jsem v sobě zvláštní pocity. Pocity napětí a strachu z neznámého.

Když se blížily mé sedmé narozeniny, máma mi napsala, že mi nakoupí dárečky a barbínky a sladkosti a že přijede, že se napraví a že vše bude zase skvělé a hlavně že budeme spolu. Dopis byl polepen samolepkami mickey-mausů a měl ustřižené rohy. Říkala jsem si, že máma musí být skvělá, když mi takhle ozdobí dopis. Dělal jsem to také a dělám dodnes.

Měla jsem pocit, že mámu znám a strašně jsem po ní toužila. Její slova mě hladila po duši, psala mi, že jsem nejlepší a nejkrásnější holčička na světě a že jednou budu princeznička, která bude mít krásný život. Tolik a ještě víc krásných slov.

Pamatuju si ty sliby... Kolik jich bylo...

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.